

ČERT A KÁČA

V jedné vesnici bydlela Káča. Byla svobodná, a to už jí bylo k čtyřicítce, ale nikdo jí stále nechtěl. Ve vesnici byla každou neděli muzika. Káča tam pokaždé chodila a doufala, že jí někdo vyzve k tanci, ale nikdo to neudělal. Proč? Káča byla protivná a každý se raději od ní držel dál.

Přišla další neděle a Káča šla znovu na zábavu. Jako vždy si sedla ke kamnům a sledovala, kdo s kým tancuje. Doufala, že pro ní také už konečně někdo přijde. Najednou se v sále objevil myslivec, kterého nikdo neznal. Objednal si pití a zamířil si to přímo ke Káče. „Napij se, krásná dívko,“ oslovil ji a podal jí džbán. Káča byla polichocena, že si jí konečně někdo všiml. Napila se. Poté ji tajemný myslivec vyzval k tanci. Konečně byla také Káča v kruhu. Byla šťastná! Celou noc s myslivcem protancovala. Ten jí poté šel doprovodit domů.

„Kdo vůbec jsi, tajemný cizince?“ zeptala se ho zvědavě cestou domů Káča. „Já jsem čert a bydlím v pekle,“ prozradil se převlečený myslivec. „Jestli chceš, ukážu ti svůj domov.“ Káča byla ráda, že někdo o ni jeví zájem, a s takovým jedincem by šla třeba i do pekla. Proto souhlasila, sedla si čertovi na záda a v tu ránu se ocitli v pekle.

„Tak jsme tady Káčo, teď ze mě slez,“ řekl jí čert v pekle. Ale kdepak Káča! Ta byla ráda, že jí někdo chtěl a rozhodla se držet se čerta jako klíště.

Čert byl zoufalý, nevěděl, jak se Káči zbavit. Navíc ho Lucifer poslal zpátky na zem. „Vrať se zpátky, až tuhle ženštinu nebudeš mít na zádech,“ poručil mu, a tak chudák čert musel zpět na zem. Chodil po zemi a nevěděl, jak se Káči zbavit.

Jednou při své cestě potkal pasáčka ovcí, a protože byl už opravdu moc zoufalý, hned si mu postěžoval.

„Pokusím se ti pomoci,“ nabídl se pasáček, „jen mi tu pohlídej na chvíli ovce.“ „Pojď a chyť se mě,“ oslovil pasáček Káču. Té bylo jedno, koho bude mít, hlavně když se bude moci někoho držet, a tak hned přeskočila na pasáčka.

Ten chvíli s ní chodil a přemýšlel, jak se jí zbavit. Tu ho něco napadlo! „Shodím Káču do řeky i se svým kožichem,“ umanol si.

Pomaloučku se blížil k řece a rozepínal si knoflíček za knoflíčkem. Samozřejmě nenápadně, aby Káča nepojala sebemenší podezření. Poté se opatrně vyvlíkl z jednoho rukávu, druhého... a šup, už byla Káča i s kožichem v řece. Pasáček se hned otočil a utíkal zpět k čertovi.

Čert byl šťastný, že se konečně zbavil Káči. „Děkuji ti, pasáčku. Sňal jsi ze mě velké břemeno. Abys věděl, tak já jsem čert a jednoho dne se ti bohatě odměním,“ řekl a zmizel pasáčkovi před očima. Ten z toho byl zmatený, ale nevěnoval tomu větší pozornost. V té době v království, kde žil pasáček, vládl kníže, který myslel jen na sebe. Se svými rádci prohýřil veškeré peníze v zámku a ještě navíc obíral lidi. Lid tímto jednáním samozřejmě velmi trpěl a svého panovníka i jeho rádce nenáviděl.

Jednoho dne chtěl kníže, aby mu hvězdář věštil z hvězd jeho budoucnost. Ten se zahleděl do hvězd a pravil: „Milý kníže, vaši budoucnost nevidím růžově. Za své činy, kterých se dopouštíte, vám hrozí peklo.“ Panovník se velmi rozzuřil a vyhnal hvězdáře pryč. Ovšem v duchu o tom stále přemýšlel a začal se bát.

V tu dobu se vrátil čert na zem, aby vyhledal pasáčka. Poté mu řekl: „Přišel čas, kdy se ti bohatě odměním. Musím vzít knížecí rádce do pekla, ale nejsou až tak zlí a věřím, že by se mohli napravit. Proto, až je budu chtít vzít do království pekelného, tak přijdeš,

odeženeš mě a já uteču. Rádcové ti budou vděční. Od každého z nich vezmi za tuto službu 2 pytle zlatých. Ale pozor: Až si přijdu pro samotného knížete, tak se neopovažuj zabránit mi v tom. Ten jediný do pekla skutečně patří!“

Když nastal ten pravý čas, šel pasáček do království. Zrovna odváděl čert jednoho z knížecích rádců. Pasáček k němu přistoupil se slovy: „Čerte, nech rádce na pokoji, nebo bude zle.“ Po těchto slovech čert skutečně odešel.

Rádce, který se už viděl v pekle, byl štěstím bez sebe. Děkoval pasáčkovi a slíbil mu, že mu dá, na co si vzpomene. Pasáček si řekl o dva pytle zlata. Dostal je. To samé se opakovalo i u druhého rádce.

Krátce předtím, než měl čert přijít pro knížete, kníže přišel za pasáčkem a prosil ho, aby ho také zachránil. Sliboval, že se polepší a že bude hodný na lidi. A skutečně od té doby ho lidé měli rádi. Stal se spravedlivým a poctivým. Pasáčka mrzelo, že ho čert vezme do pekla teď, když se skutečně polepšil. Začal přemýšlet, jak by se tomu dalo zabránit.

Jednoho krásného dne si skutečně přišel čert pro knížete. V tu chvíli vystoupil pasáček a povídá: „Čerte, jdi odtud pryč.“ Čert mu šeptem odpověděl: „Jak se opovažuješ porušovat naši dohodu?“ Jenže pasáček se k němu také naklonil a povídá: „To vůbec není kvůli knížeti, je tu Káča a hledá tě, tak radši rychle zmiz, než tě objeví.“

Toho se čert polekal a hned utekl do pekla. Kníže samou radostí učinil z pasáčka svého rádce a od té doby se má celé království dobře.

A čert? Ten raději nevystřčí paty z pekla. To aby náhodou někde nepotkal Káču...

